

det ærede Medlem at gøre. Dernæst opfordrer jeg det ærede Medlem til at paa-pege en eneste Udtalelse af mig, som gaar i den Retning, at jeg ikke skulde ønske, at den vedkommende maatte blive stillet saaledes, at han kunde føre en selvstændig Eksistens. Jeg er ikke ansvarlig for, hvad der bliver sagt af et hvilket som helst Medlem af et af Tingene, selv om han er Ord-fører, og jeg tror ganske sikkert, at jeg her i Tinget har udtalt, at jeg netop øns-ker vedkommende stillet saaledes, at han kan føre en selvstændig Eksistens. Jeg har ikke Rigsdagstidenden ved Haanden, men ved, at jeg, hvis jeg ikke har udtalt det her i Salen — hvad jeg tror — i hvert Fald har udtalt mig paa denne Maade i Udvalget.

J. H. Jensen: Den Strid, som i Øjeblikket finder Sted mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Borbjerg), skal jeg selvfølgelig ikke indlade mig paa at søge at udjævne, og selv om jeg vilde, kunde jeg vel heller ikke. Men naar jeg har forlangt Ordet, er det for at rette en lille Smule ved, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds for et Øjeblik siden udtalte, og hvorved det synes, at den Bebrejdelse, han rettede imod den højtærede Minister, falder tilbage paa hans eget Hoved. Han hævdede nemlig, at der var en meget stor Forskel paa det Forslag, som forelaa fra Landbokommissionens Fler-tal og det Forslag, Folketinget her er i Færd med at vedtage, og fandt derfor, at medens Landbokommissionens Forslag gjorde Folk til Slaver, var dette langt fra Tilfældet nu efter Folketingets Forslag. Jeg maa sige, at jeg forstaaer ikke bedre, end at naar det ærede Medlem har denne Anskuelse, maa han have læst Landbokommissionens Forslag temmelig overfladisk, thi hvis han havde læst det igennem, vilde han have opdaget, at den Sum, som Landarbejderne faa at købe for, er fuldstændig den selv samme, ikke en Øre mere efter det nuværende Forslag, som jeg ønsker vedtaget i Øjeblikket, end efter Landbo-kommissionens. Han maa købe for 4,000 Kr., i enkelte Tilfælde lidt derudover, altsaa det selv samme, som vi om nogle Øjeblikke skulle til at vedtage. Hvad Rentespørgsmaalet, den aarlige Ydelse, angaar, er der heller ikke væsentlig Forskel, saa vidt jeg husker maaske 1 Kroner Penge, saa de to Hovedpunkter ere fuldstændig de samme. Hvad det tredje Spørgsmaal, Lod-dernes Størrelse, angaar, er der ganske

vist foretaget en lille Forandring, efter min Mening til det bedre, vel at mærke, hvis Pengene kunne slaa til, thi ellers kommer han til at nøjes med den Jord, som Landbokommissionen har foreslaaet. Jeg erkender, at det er et Fremskridt, Folketinget her har gennemført, og jeg haaber, at Landstinget ikke vil sætte sig derimod. Det har jo ikke været et væsentligt Stridspunkt hidtil. Men at de to For-slag ere saa forskellige, at det ene gjorde Landarbejderen til Slave, det andet gør ham til en fri Mand, det er aldeles ufor-staaeligt for mig.

Medens jeg har Ordet, kunde jeg finde Anledning til at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen). Det er ikke første Gang, det ærede Medlem kommer med Bemærkninger om, at det kunde jo gaa saadan lidt grad-vis opad med, hvad der kunde forlanges af Arbejderen. Det glæder mig, at det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen) har taget Ordet derimod og søgt at godtgøre, at det ikke er saa let gjort som sagt, og, som jeg mener, fremført temmelig gyldige Grunde. Men jeg skal dog ikke undlade at fremhæve, at naar vi have sat den Aldersgrænse, vi have foreslaaet i Lov-en, er det netop, som det flere Gange er blevet fremhævet, for at give gifte Arbej-dere Lejlighed til at komme med i Betragning. Og jeg troede dog, at det ærede Medlem havde en saadan Opfattelse af Landarbejderens Stilling, at han vidste, at naar han først er kommen i en selvstæn-dig Stilling med Hustru og Børn, hvor Flokken ofte bliver større og større, saa er al Udsigt til at erhverve Formue fuld-stændig afskaaren for ham. Hvis vi ikke ville afskære ham fra at faa Jord, skulle vi derfor stille det saaledes for ham, at han, hvis det ikke lykkedes ham at komme med det første Aar, kan komme med det andet. Og skønt det ærede Medlem forsikrer, at det ikke er hans Mening at lægge Sten i Vejen for Forslaget, kan jeg ikke frigøre mig for den Tanke, at det ærede Medlem her har lagt en lille Sten i Vejen, som Landstinget desværre med alt for stor Begærlighed vil gribe og gøre Brug af.

R. Nielsen: Ja, til en vis Grad ere det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) og jeg enige. Han siger, at han af egen Erfaring ved, hvad en almindelig jævn Bondekarl kan fortjene, men naar han ved det, kan jeg ikke forstaa, at han kan mene, at de Betragtninger, jeg har gjort gældende, kun ere Undtagelser. Der